

TEEKENEN DER TIJDEN

NA DE SAAROVERWINNING

NA DEN VOOR DUITSCHLAND SCHITTERENDEN uitslag van het Saarplebisciet, heeft de meest verantwoordelijke regeringspersoon in een interview zich uitgesproken op een wijze, die wel onze volle aandacht verdient. Niet alleen de wijze van zeggen is te loven, ook de inhoud van het gezegde.

De wijze van zeggen kan men gematigd noemen, vooral als we in aanmerking nemen, welk een geestdrift het succes van den 13den Januari heeft ontketend.

Wel verklaarde Hitler, dat de uitslag in het Saargebiet achteraf een veroordeeling is van het Vredesverdrag, omdat gebleken is, dat er 2000 Fransch-gezinden, dat is nog geen 4 op de 1000 Saarlanders, waren, terwijl er vroeger een veel grooter getal zou zijn opgegeven, en dat een verdrag, op onware argumenten opgebouwd, de menschheid geen geluk en zegen kan brengen. Maar hij deed dat toch in gematigder woorden, dan we vroeger van hem gewoon waren.

Ten aanzien van Sociaal-Democraten en Communisten, die voor Duitsland hebben gestemd, wil de groote leider in Duitsland niet de vraag laten gelden: „Wat waart gij vroeger?” maar wel „wat zijt gij heden?” Voormalige Communisten en aanhangers van het Centrum (Katholieken) kunnen op dien voet den gemeenschappelijken strijd voeren voor het nieuwe Rijk.

Een derde opmerking is eveneens van gewicht.

„Wij willen” — zoo heeft Hitler zich uitgelaten in het interview met een persman, dat we in „De Standaard” vonden — „vreedzaam zijn, maar onder geen omstandigheden eerloos.”

En verder:

„Wij wijzen ieder onderscheid tusschen moreele en zakelijke rechtsgelijkheid af. Er bestaat slechts één rechtsgelijkheid en dat is het recht van een souverainen staat en van een souveraine natie. Wanneer de wereld dat erkent, zijn geen groote plannen noodig om den vrede van Europa te stabiliseeren.”

De vraag „Wat zijt gij nú?” en niet „wat waart gij vroeger?” is er een van groote beteekenis. Met het verleden, wanneer het herzien wordt, of wanneer er volledig afstand van gedaan wordt, mag voor het heden niet worden gerekend.

Wel blijft *altijd* de nieuwe vraag, die nooit verdwijnen zal, n.l.: „is de verandering oprecht gemeend, of is ze geveinsd?”

De Schrift Zelve spreekt van „geveinsdelyk onderworpen.” Maar wij hebben te bedenken, dat God aan Zich houdt, de „Kenner der harten” te zijn. Hij weegt de geesten. En het is verstandig beleid, zoo lang niet het tegendeel beslist blijkt, te rekenen met wat iemand zegt nú te zijn, te gelooven, te willen!

Het woord over het afwijzen van alle onderscheid tusschen een moreele en een zakelijke rechtsgelijkheid, verdient voorál onze opmerkzaamheid.

Geen tweërlei weegsteenen meer. Geen politiek en een ander geweten daarnaast. Geen moreel en zakelijk oordeel meer naast of tegenover elkaar.

Tenslotte is het verblijdend, dat de uiting te Berlijn een *vredelievende* is. Moge het zoo blijven! Ook na de overwinning in het Saargebiet, moge God de Deutsche Overheid bezonnenheid schenken, opdat ze onder de Europeesche Staten meewerke om nieuwe oorlogen te vermijden! J. T.

208

VOOR DE ZIEKEN

Door Dr A. C. DIEDERIKS

Ook uw leven is een reis.

Alleen... op dit oogenblik gaat uw reis wat langzamer dan in gezonde dagen.

En daardoor overkomt u ook wat iemand overkomt, die langzaam loopt; hij ziet beter wat hij passeert.

Toen hij gezond was, holde hij langs den weg, en zag niet wat God hem toonde en waardoor God tot hem sprak.

Langzaam gaan wil zeggen: gelegenheid hebben tot opmerken.

Gods vertroosting en bemoediging.

Kleine kracht, maar toch bewaard door den goeden Herder.

En wanneer God u nu de gezondheid weergeeft, dan zult ge toch niet meer achteloos voortgaan?

In elke ziekte, die ons overkomt, ligt een zegen verborgen en met elke ziekte heeft God ons iets te zeggen. Dat is een waarheid, maar een, waaraan we in haar objectiviteit niets hebben. 't Gaat er om, te hooren wat God ons in deze speciale ziekte te zeggen heeft. Misschien zegt God tot den een: Gedenk aan uw Schepper in de dagen uwer jongelingschap, tot den ander: leer nu eens *al* uw vertrouwen op Mij te stellen; tot een derde: zie nu eens, in deze dagen van stilte op al die dingen, die je vroeger voorbij gegaan zijt... Maar om dat te hooren, moeten we stil zijn, en wie de zieken bezoeken, moeten die stilte niet verstoren door ijdel gepraat.

EVEN NADENKEN EN OPLOSSEN

Oplossing van de Paardesprongpuzzel uit No. 15, blz. 190

AAN GOD.

Al wat ik heb, en ben, en kan,
Zij in Uw hand gegeven!
Mijn gade en kroost, mijn wereldsch goed,
Mijn vleesch en bloed,
Mijn hoofd, mijn hart, mijn leven!

Dit is het eerste couplet van het wonderschoone gedicht „Aan God” van Nicolaas Beets.

VROUWENBELANGEN

MORGEN EN AVOND

DE PSALMDICHTER SPREEKT HERHAALDELijk, al is het niet steeds met dezelfde woorden, van een zich schikken des morgens om des Heeren stem te hooren; om Zijn goedertierenheid te verkondigen. Maar evenzeer van een klagen des avonds.

Morgen en avond zijn de twee polen, waartusschen de dag zich beweegt.

Morgen en avond — de vroege morgen en de late avond — ze vormen voor ons ook vaak de kritieke oogenblikken van den dag. Tusschen die twee polen in schijnt het, in gewone omstandigheden althans, als beweegt het leven zich vanzelf. We hebben ons werk, wij, huisvrouwen; misschien hebben we méér werk dan we af kunnen maken; ons gezin legt beslag op ons; er blijft weinig tijd over om te denken en te peinzen, anders dan over de voor-de-hand-liggende dingen.

Maar 's morgens, als we wakker worden! Als het leven opnieuw bezit van ons neemt! Als de zorg opnieuw beslag op ons legt. Neen, niet allereerst de zorg om onszelf, maar om anderen, die ons lief zijn.

O zeker, ik weet het, we meenen het oprecht, wanneer we God danken voor Zijn bewaring gedurende den nacht. We zijn dankbaar, dat we gespaard bleven voor ons werk, voor ons gezin — maar toch, in die kortere of langere momenten tusschen ontwaken en opstaan weegt het leven met zijn velerlei nooden ons wel eens heel zwaar.

En 's avonds, als we naar bed gaan! Als we moe van het werk ons neerleggen, en toch niet slapen kunnen, omdat we dat werk, en de velerlei moeiten, die er aan verbonden waren, niet los kunnen laten — omdat we in onze gedachten nog bezig zijn met wat onze vermoeide handen loslieten — ook dan is het vaak zwaar.

Het hangt van onzen aanleg, van ons gestel af, wat het zwaarste weegt: de morgen of de avond. Maar 's morgens zorgeloos en vol moed den nieuwen dag in de oogen schouwen, en 's avonds gaan slapen, als ons hoofd het kussen raakt, — wie kan het, wanneer men begint te behooren tot de ouderen? En — wat erger is — kan ook de jeugd het nog in onze dagen?

Onze Bijbel wijst ons den weg, om deze psychologisch moeilijke oogenblikken om te zetten in een zegen. „Des morgens zal ik mij tot U schikken.”

Ge weet allen ongetwijfeld, hoe juist hierop in onze dagen weer de nadruk wordt gelegd, hoe men spreekt van „een stillen tijd houden.” Misschien hebt ge bezwaren. Misschien hebt ge, juist *als huismoeders*, bezwaren. Goed. Maar toch, ga eens voor u zelf na, hoe ge reageert op elken nieuwen dag; of ge u werkelijk zoo vol kracht, vol moed, vol geloof en overgegevenheid voelt, als ge zijn moest. En wanneer het antwoord ontkennend moet luiden (en ik weet van mij zelf, dat het al te dikwijls ontkennend is), vraag uzelf dan eens af, of er toch niet iets zou veranderen, wanneer ook gij u des morgens schikte om op God te letten.

En des avonds? Als ge zoo moeilijk uw zorgen los kunt laten?

Er zijn menschen, voor wie de avond in dit opzicht nog moeilijker is dan de morgen. Zou het ook dan niet goed zijn, wanneer het allerlaatste, waarnaar gij luistert, Gods stem was? Zooals Hij spreekt in Zijn Woord?

En nu denk ik aan iets, dat ik in mijn jeugd las. Het was een verhaal, waarvan ik titel, noch inhoud, noch intrigue meer weet. Maar een enkel ding is me bijgebleven. O.a. dit: de heldin was pas getrouwd. Haar man was een oprecht Christen; hij nam de priesterlijke taak van voorbidden in zijn gezin op zich. Ook 's avonds las en bad hij voor zich en zijn vrouw. *Met* zijn vrouw. Toch voelde zij, dat haar geestelijk leven kwijnende. En ze begreep de reden. Vroeger oefende zij zelf, in de eenzaamheid, gemeenschap met God. *Nu* steunde ze hierin op haar man. Van toen af bedong ze voor zichzelf een half uur, eer ze slapen ging, om haar Bijbel te lezen en te bidden.

Blijft er voor ons, Christen-huisvrouwen, in dezen drukken tijd gelegenheid over, om geheel alleen met God te zijn? Weten wij nog van een binnenkamer? Of — ontbreekt er misschien daarom zooveel aan den buitenkant van ons leven, omdat ook dit begrip tot de verouderde dingen is gaan behooren?

Ge behoeft het mij niet te zeggen. Stel uzelf de vraag. En beantwoord haar, als ge u schikt om op God te letten.

J. M. W.-W.

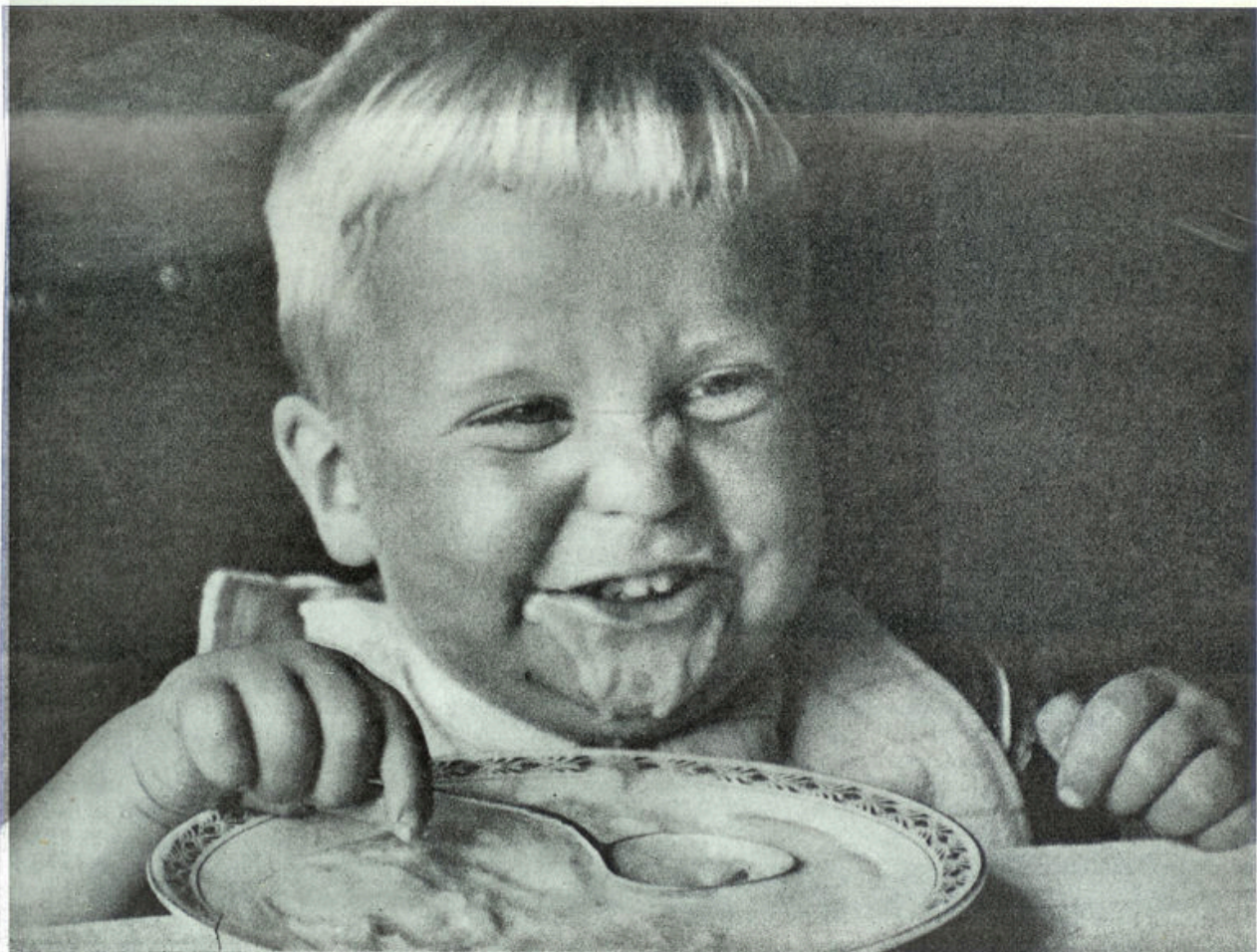

Foto J. W. Bos

„LEKKER”